

A man in a dark jacket and trousers is walking away from the viewer on a wide, cobblestone path. The path is flanked by dense green trees and foliage. In the distance, a small village with a church spire is visible under a bright, hazy sky. The overall atmosphere is peaceful and scenic.

Roman

Gedreven
MATTIE SCHERSTRA-
LINDEBOOM

Hij begeeft zich naar een hechte gemeenschap...
met een verborgen agenda

GEDREVEN

Mattie Scherstra-Lindeboom

Gedreven

Westfriesland

ISBN 978 90 205 3336 1
ISBN e-book 978 90 205 3337 8
NUR 344

Omslagontwerp: Bas Mazur
© 2013 Uitgeverij Westfriesland, Utrecht

www.uitgeverijwestfriesland.nl
www.martinscherstra.com

Alle rechten voorbehouden

HOOFDSTUK 1

‘Het is allemaal jouw schuld, bemoeizuchtige oude man!’ riep Tineke Kingma tegen de man aan het tafeltje in de donkere nis. Haar hazelnootkleurige ogen schitterden fel en haar prachtig lange, loshangende goudblonde krullen dansten op haar blote schouders, terwijl ze woedend door het vertrek ijsbeerde. ‘Je bent weggegaan en hebt me overgelaten aan de gruwelijke wreedheden van je zoon. Nu heb ik hem gedood, vermoord met een vismes. Maar zijn bloed kleeft aan j^óúw handen, hoor je, niet aan de mijne!’

Het gezicht van de oude man vertrok; hij leek ineen te krimpen alsof hij aan de harde waarheid van haar woorden probeerde te ontsnappen. ‘Jij hebt mijn enig kind vermoord, vrouw!’ stamelde hij met een door emoties verstikte stem. ‘Wat heb ik nu nog om voor te leven? Ik ben oud en ziek, heb geen vrouw aan wie ik me in koude winternachten kan warmen...’ De rest van zijn woorden ging verloren in een hevige hoestbui.

Zij keek hem minachtend aan en zijn hoofd zakte nog dieper tussen de schouderbladen. Het vismes, rood van het bloed nadat ze haar belager had neergestoken, blikkerde in het getemperde daglicht dat door de hoge ramen naar binnen viel. ‘Ik heb je niets meer te zeggen, oude man.’ Ze draaide zich om, waarbij haar lange rokken sierlijk meedraaiden, klaar om weg te stormen.

De oude man hoestte opnieuw en spuwde een klodder slijm in de richting van de tinnen kwispedoor op de tafel. Hij miste, waardoor het slijm spetterend op het verweerde en beschadigde tafelblad terechtkwam.

‘He, bah, Titus!’ gruwelde de jongeman die achter de tap glaswerk aan het afdrogen was. ‘Dat ruim je zelf maar op, hoor!’

‘Sorry,’ antwoordde Titus Rozendal schuldbewust, en hij wreef de tafel met de mouw van zijn versleten vest schoon. ‘Volgens mij

staat die pot verder van me af dan anders.’

‘Waarom pak je hem niet eerst van tafel en spuug je er dan in?’ Tineke schoof de lange mouw van het middeleeuwse kostuum dat zij droeg terug en keek op haar horloge. ‘Zijn we klaar voor vandaag, Anneke?’ vroeg ze aan de jonge vrouw die achter een lessenaar in een hoek van het vertrek de verrichtingen van de acteurs volgde. Een grote map vol losse vellen papier met gedrukte tekst lag voor haar. ‘Mijn pauze zit er bijna op.’

Titus stond op en krabbelde met een ongelukkige blik in zijn fletsblauwe ogen door de smoezelige grijze baard die hij droeg. ‘Dat ding kriebelt als een gek.’ In één beweging trok hij de baard los, waarbij een spoor van lijm en losse haren op zijn ongeschorren kin achterbleef. ‘Ik zal eerst die troep van mijn gezicht moeten wassen voor we uitvaren.’

‘Stoppen dan maar!’ Het knappe gezicht van Anneke Bergsma vertrok van ergernis omdat ze er niet in slaagde de repetitie zo soepel te laten verlopen als ze had gehoopt.

‘Cut, zeggen de Engelsen altijd als ze de filmopnamen onderbreken,’ merkte de jongeman achter de tap met een brede grijns op. ‘Lieuwe toch!’ Met een preuts gezicht trok Tineke de blonde pruik van haar hoofd, waardoor haar eigen korte donkerblonde kapsel tevoorschijn kwam. Het vismes liet ze in de pruik vallen. ‘Denk alsjeblieft toch een beetje om je woorden.’

Lieuwe Pietersma grinnikte schaapachtig. ‘Dat moet je tegen de Engelsen zeggen, Tineke. Niet tegen mij.’

Aan weerszijden van de tap van Lieuwes eetcafé weerklonk gelach. Er was maar één eetgelegenheid in het badplaatsje De Haeven. Het lag aan het water en had de huiselijke gezelligheid die Friezen zo eigen is. De gebarsten houten stoelen en de oude brandplekken van sigaretten op de rand van de tap zorgden er op de een of andere manier voor dat de eenvoudige, goede maaltijden zelfs nog beter smaakten.

Lieuwe, een jongeman met een open, vriendelijk gezicht, groene ogen en weerbarstige zwarte krullen, serveerde nu al bijna zes jaar ontbijt, lunch en diner aan vissers en de andere klanten die hun weg naar het eetcafé wisten te vinden. Zeven dagen per week was het geopend vanaf vijf uur ’s ochtends, de grill werd opge-

warmd om halfzes. Hij wist wat zijn klanten wilden en voer er wel bij.

Anneke, die in het dagelijks leven als verkoopster in de bakkerij werkte maar ook regisseur was van de plaatselijke toneelvereniging, sloot de map en stapte achter de lessenaar vandaan. 'De uitvoering is al over een paar weken, mensen. We zullen nog wel even de puntjes op de i moeten zetten, hoor!'

'Dat komt wel goed, Anneke,' verzekerde Titus haar, terwijl hij Tineke uit haar lange jurk van goudbrokaat en donkergroen fluweel hielp.

Tineke zette haar bril op, die ze voor de repetitie had afgedaan. '*Geen zee te hoog* is een prachtig stuk en heerlijk om te spelen,' vond zij.

'Ziet er wel goed uit,' zei een haringvisser die zich tot dan toe tevreden en zwijgzaam had beziggehouden met het naar binnen werken van een enorm bord zuurkool met rookworst. Zijn partner, die met zijn verweerde gezicht en pikzwarte vingers het prototype was van een doorgewinterde visser, zat naast hem. 'Best wel, ja,' was die het met zijn maat eens.

Anneke was blij dat het toneelstuk in de smaak viel. Het had zeker alles in zich om een groot succes te worden. Humor, spanning, de nodige intriges. Maar dan moest er nog wel het een en ander gebeuren. Sommige dialogen gingen nog wat stroef, de decors waren verre van klaar en de meeste kostuums moesten nog worden gemaakt.

Anneke liep naar de tap terwijl Lieuwe de laatste glazen opborg. 'Bedankt dat we hier mochten repeteren, Lieuwe.' Ze legde de map op de bar, haalde een elastiekje uit haar jaszak te voorschijn en bond haar lange donkere krullen in een staart op haar rug. 'Het schijnt dat iemand vergeten is de sleutel van de stiltekapel terug te hangen, zodat we wel gedwongen waren een andere oefenruimte te zoeken.'

'De sleutel komt vanzelf wel weer boven water, Anneke,' antwoordde Lieuwe opgewekt.

Hun gesprek werd onderbroken door het heldere getingel van de koperen deurbel die aan de binnenkant van de deur was opgehangen. Zes hoofden draaiden tegelijkertijd in de richting van de

deur, waar een indrukwekkende gestalte in de opening was verschenen. Tinekes mond viel open bij het zien van de gast, die even heel duidelijk tegen de zonnige achtergrond was afgetekend. Een zacht ‘wauw!’ kwam over Annekes lippen. Titus, die juist zijn zwarte muts over zijn kale schedel trok, keek hen fronsend aan. ‘Zeg, wat hebben jullie ineens?’

‘Goedemiddag,’ groette de nieuwkomer hen vriendelijk, terwijl hij de deur achter zich sloot. ‘Zou ik hier een hapje kunnen eten?’ Lieuwe wees uitnodigend naar de krukken voor de bar. ‘Natuurlijk kan dat. Ga zitten. Als je liever een tafeltje wilt, is dat ook goed.’ Hij maakte een weids gebaar in de richting van de tafeltjes. ‘Er staan er genoeg, zoals je ziet.’

‘Een kruk is goed.’ In een paar passen had de jongeman de bar bereikt. Tineke en Anneke bleven hem ademloos aanstaren en leken niet bij machte zich te bewegen. Daarbij werd Tineke ook nog eens gehinderd door de middeleeuwse jurk, die nog steeds halverwege haar heupen hing.

Lieuwe grinnikte. Hij begreep waarom de dames onder de indruk waren van de gast; het was hem ook niet ontgaan hoe goed deze eruitzag. De man had een geprononceerde kaaklijn, hemelsblauwe ogen, donkerblond golvend haar dat achterover was gekamd, en zijn kin was bedekt met een stoppelbaardje van een paar dagen. Hij had een gespierd bovenlichaam dat onder zijn nauwsluitende shirt helemaal tot zijn recht kwam. De denimspijkerbroek leek om zijn benen te zijn gemodelleerd en zag er vaal en gehavend uit. Hier en daar vertoonde de stof scheuren. Een toerist, vermoedde Lieuwe.

‘Dames,’ knikte de man Tineke en Anneke toe, terwijl er een charmant lachje om zijn mond krulde.

Tineke slaakte een diepe zucht, alsof ze droomde. Ze kleurde tot achter haar oren toen ze besepte dat ze hem ongegeneerd aanstaarde. ‘O, neem me niet kwalijk,’ stamelde ze, en ze schuifelde met de jurk aan haar voeten aan de kant om hem bij de bar te laten.

‘Ik stoor toch niet?’ vroeg hij aan Anneke.

Zijn stem bracht de regisseur weer bij haar positieven. ‘Nee, helemaal niet,’ antwoordde ze, en ze hoopte dat ze zelfverzekerder

klonk dan ze zich voelde. ‘We zijn klaar met de repetitie.’
‘Repetitie?’ herhaalde hij geïnteresseerd.

‘Voor onze jaarlijkse toneeluitvoering, ja,’ antwoordde Titus nors. ‘Niet dat het je ook maar iets aangaat natuurlijk...’ Hij had niet veel op met nieuwelingen en liet dit ook duidelijk blijken. De Haeven was zijn plek, hier voelde hij zich thuis, tussen de mensen die hij zijn hele leven al kende. Wat hem betrof waren de mensen die af en toe het kustplaatsje bezochten, indringers die er niets te zoeken hadden.

‘Doe nou niet zo lomp, Titus,’ siste Tineke de oude visser toe. ‘Wat moet deze aardige jongeman wel niet van ons denken?’
‘Dat kan me niets schelen, Tineke,’ antwoordde hij onverschillig. ‘Ik moet weg.’ Hij legde de kunstbaard en het versleten vest op de bar.

De twee vissers volgden in zijn voetspoor en toen de deur achter hen dicht was gevallen, maakten ook de vrouwen aanstalten om weg te gaan.

‘Neem het Titus maar niet kwalijk,’ verontschuldigde Anneke zich voor het gedrag van de visser. ‘Hij meent het niet zo kwaad.’
‘Hij kan zo af en toe wat onbehouwen en grof uit de hoek komen,’ viel Tineke haar bij, ‘maar diep in zijn hart is hij de goedheid zelve.’

‘Het was leuk je te ontmoeten...’ Anneke wierp een snelle blik op zijn handen. Hij droeg geen trouwring. ‘Het spijt me, maar ik heb je naam niet verstaan.’

Hij lachte jongensachtig, wat hem in haar ogen nog aantrekkelijker maakte. ‘Waarschijnlijk omdat ik die ook nog niet heb genoemd.’

‘O ja, natuurlijk...’

Hij keek haar diep in de ogen. ‘Maar je mag hem wel weten.’ Zijn stem was diep en zelfverzekerd. ‘Mijn naam is Brent Jager. En jij bent...?’

Anneke slikte. Die ogen. Wat een prachtige ogen! ‘Anneke Bergsma,’ fluisterde ze. Lieve help, ze herkende haar eigen stem niet eens.

Een andere hand schoot op hem af. Het was Tineke. Het was haar eindelijk gelukt om de jurk uit te krijgen. ‘Tineke,’ zei ze. ‘Ik

ben Tineke Kingma.’

Achter hen zag hij Lieuwe breed grijnzen, maar hij bleef voorkomend en charmant. Hij schudde de hand van Tineke. ‘Het is me een waar genoegen, Tineke.’

De vrouw giechelde als een verlegen schoolmeisje.

Brent nam plaats op een kruk. ‘Waarschijnlijk zullen we elkaar wel vaker zien, dames.’

‘Blijf je hier dan in De Haeven?’ vroeg Anneke verrast. Ze dacht net als de anderen dat hij op doorreis was en voor een hapje het eetcafé was binnengestapt.

‘Dat is wel de bedoeling. Ik ben de nieuwe huisarts hier in het stadje.’

Tinekes zorgvuldig geëpileerde wenkbrauwen werden grote, verbaasde bogen. ‘Jij bent de nieuwe huisarts?’

Annekes gezicht lichte op. ‘Dat is nog eens goed nieuws! Het wordt hoog tijd dat er eens een frisse wind door de praktijk gaat waaien.’

De groene ogen van Lieuwe werden eerst groot, knepen zich toen samen. En plotseling barstte hij uit in een bulderlach. ‘Wel heb ik ooit,’ riep hij, terwijl hij de arts zijn hand toestak. ‘Welkom in De Haeven, dokter. Mijn naam is Lieuwe Pietersma.’

Brent schudde de hand stevig.

‘Kerel, zoals je ziet wordt er met smart naar je komst uitgekeken. Begrijp me niet verkeerd, Brent, dokter Sipkes is een uitstekende arts, en ook over Femke zul je van ons geen lelijk woord horen, maar ze zijn...’ Hij zocht even naar het juist woord.

‘Oud,’ vulde Tineke behulpzaam aan, terwijl zij de jurk over een van de krukken drapeerde en de pruik met het toneelmes erin op de bar legde.

‘Tineke toch!’ riep Anneke geschrokken uit.

‘Nou, het is toch zeker zo? De goede dokter en zijn liefvallige assistente zijn al hoogbejaard. Het wordt tijd dat een jongere dokter hun plaats gaat innemen.’

‘Ho, ho,’ onderbrak Brent haar. ‘Het is zeker niet mijn bedoeling om hun plaats in te nemen. Ik ga met hen samenwerken. Dat is heel wat anders.’

Annekes neus rimpelde van welbehagen. ‘Ik weet wel dat ik

vanaf vandaag wissel van dokter, hoor. Aan mijn lijf geen beven-
de oudemannenhanden meer!’

Brent liet zijn handen zien. ‘Vanaf vandaag staan deze handen
volledig tot jullie beschikking, dames!’

‘Mooie, verfijnde handen,’ vond Tineke.

‘Dames,’ zei Lieuwe, met een vinger tikkend op zijn horloge. ‘Het
is één uur geweest.’

Tineke keek hem met een dromerige blik in haar ogen aan. ‘Ja,
en?’

‘Jullie werk?’ hielp hij de vrouwen herinneren. ‘Anneke moet
terug naar de bakkerij en er zullen ongetwijfeld klanten op jou
staan te wachten bij het postkantoor, Tineke.’

‘Ach ja, dat is waar ook.’ Het klonk spijtig, maar de vrouwen
wisten dat Lieuwe gelijk had. De inwoners van De Haeven re-
kenden op hen.

Toen de vrouwen het eetcafé hadden verlaten, verzamelde Lieu-
we de toneelkleding en de kwispedoor. Brent bestudeerde de me-
nukaart. ‘Zit er iets van je gading bij?’ vroeg Lieuwe nadat hij de
toneelattributen in een kast had weggestopt. Ze zouden die
avond worden opgehaald door Anneke.

Brent knikte. ‘Doe maar een uitsmijter met rosbief en kaas.’

‘Een uitsmijter rosbief en kaas komt eraan.’ Lieuwe pakte de kof-
fiekkan van het warmhoudplaatje. ‘Koffie?’

‘Graag. Zwart.’

Lieuwe schonk een witte mok vol en zette deze voor zijn gast
neer. Hij knikte naar de rode pick-up die hij door de glazen toe-
gangsdeur op het parkeerterrein tegenover de zaak kon zien
staan. ‘Is die Amerikaan van jou?’

‘Ja.’ Brents blik dwaalde naar buiten, waar een groepje vissers in
de haven bezig was een vistrawler klaar te maken voor vertrek.
De zee was glad, geen zuchtje wind liet het wateroppervlak rim-
pelen. De middagzon glinsterde op de golven. Nu en dan dook
een overvliegende stern naar voedsel en kwam weer boven, om
meteen opnieuw het water in te duiken. In een van de mannen op
de steiger herkende Brent de visser die door Tineke en Anneke
met Titus was aangesproken. ‘De Haeven lijkt me een gemoede-
lijk stadje.’

Lieuwe volgde zijn blik. ‘Dat is het ook. De mensen zijn hier vriendelijk en hebben nog tijd voor elkaar.’

Brent nipte van zijn koffie. ‘Hoeveel inwoners heeft De Haeven?’ ‘Ongeveer drieduizend zielen,’ luidde het antwoord. ‘Maar,’ voegde Lieuwe er met een brede grijns aan toe, ‘in het zomerseizoen, als de toeristen massaal naar De Haeven komen, kan het aantal zeker oplopen tot wel eenendertighonderd.’

‘Zo veel?’

Beiden lachten.

‘De Haeven is nog niet ontdekt door de toeristen,’ legde Lieuwe uit. ‘We liggen nu ook niet bepaald op de route. Ik betwijfel zelfs of de tomtom je kan vertellen hoe je hier kunt komen.’

Brent dronk zijn koffie op. ‘De tomtom herkent De Haeven inderdaad niet. Dat heb ik vanmorgen zelf ondervonden. Gelukkig heb ik een kaart van dit gebied, waarop dokter Sipkes de weg heeft aangegeven.’

‘Wij zijn hier nogal op onszelf, zie je. We leven ons leven en zijn Godvrezende mensen. Nee, niemand van ons zit echt te wachten op busladingen toeristen.’ Hij pakte de koffiekkan van het warmhoudplaatje en schonk Brents mok opnieuw tot de rand toe vol. ‘Je komt naar De Haeven heeft de inwoners niet geheel onberoerd gelaten, weet je.’

‘O?’

Lieuwe zette de koffiekkan terug. ‘Dokter Sipkes heeft ons enkele weken geleden al op de hoogte gebracht van zijn plannen. Zoals Tineke en Anneke daarstraks al zo treffend opmerkten, zijn dokter Sipkes en Femke oud. Sterker nog, de twee zijn de pensioengerechtigde leeftijd al ruimschoots gepasseerd. Ze lopen halverwege de zeventig. Een kleine vijftig jaar lang hebben zij de praktijk samen gerund. Het merendeel van de inwoners is door hen op de wereld geholpen, inclusief mijn vrouw Lycke. Je zult haar binnenkort ontmoeten. Ze werkt als assistente in de praktijk.’

‘Jij bent dus niet in De Haeven geboren,’ begreep Brent uit zijn woorden.

‘Nee. Ik ben geboren in een stadje dichtbij, maar mijn ouders verhuisden naar De Haeven toen ik een paar maanden oud was.’ Hij schudde even zijn hoofd. ‘Ik ben bijna dertig jaar, waarvan ik

ruim negenentwintig jaar hier in De Haeven heb gewoond. Je zou toch verwachten dat iedereen mij ziet als een echte Haevenaar, maar ik word door de oude inwoners nog steeds gezien als iemand van buitenaf.’ Hij grinnikte even, maar werd daarna weer ernstig. ‘We spraken over de goede dokter en Femke. Beiden zijn mensen van de oude stempel. Zij moeten niet zo veel hebben van veranderingen en zijn vastgeroest in hun werkwijzen en principes. Ik waarschuw je alvast, er zijn meer mensen in De Haeven die er zo over denken. Maar tijden veranderen en dat hebben dokter Sipkes en Femke uiteindelijk ingezien.’

Brent had aandachtig naar Lieuwe geluisterd. Gek eigenlijk, hij had Sipkes persoonlijk ontmoet en deze had op hem een uiterst integere en verstandige indruk gemaakt. Iemand die openstond voor vernieuwing en verandering en daar ook zelf initiatief toe nam. Wat Lieuwe hem nu vertelde, stond haaks op het beeld dat hij zich van de oude arts had gevormd.

‘Begrijp me niet verkeerd, Brent,’ drukte Lieuwe hem op het hart. ‘Ik twijfel geenszins aan hun kwaliteiten, maar ik moet eerlijk toegeven dat ik me een stuk geruster voel nu ik weet dat ze hulp krijgen van een jonge en moderne arts. Lycke ziet dagelijks hoe dokter Sipkes en Femke te werk gaan. Hopeloos ouderwets, zeg ik je. Er staat voor een klein kapitaal aan moderne apparatuur in de praktijk opgeslagen die de zorgverzekeraar heeft geregeld, maar het wordt niet gebruikt. Gewoon omdat de dokter liever blijft vasthouden aan zijn oude werkwijzen.’

‘En wat zeggen de patiënten?’ vroeg Brent zich hardop af. ‘Ik bedoel, wat vinden zij van de manier waarop de praktijk gerund wordt?’

Lieuwe haalde zijn schouders op. ‘De oudere garde ziet het liefst dat alles blijft zoals het is. Maar veel jongere patiënten hebben zich laten uitschrijven en gaan nu voor een consult naar een arts in de stad. Lycke en ik dachten er tot voor kort ook over om over te stappen naar een andere dokter.’

Brent keek hem van opzij aan. ‘Waarom?’

Lieuwes groene ogen schitterden trots. ‘Lycke en ik verwachten ons eerste kindje. Over een paar weken komt de kleine en tot nu toe gaat alles voorspoedig. Maar stel dat er zich tijdens de be-

valling complicaties voordoen? Dan heb ik toch liever een jonge arts aan Lyckes kraambed dan een oude. Ik moet er niet aan denken, zeg.’ Zijn gezicht betrok. ‘Maar de goede dokter rekent er in feite al op dat hij straks de bevalling gaat doen. Beiden hebben we het hart niet om hem te zeggen dat we liever een andere dokter willen. Maar...’ Ineens verscheen er weer een twinkeling in zijn ogen. ‘Nu jij er bent, hoeven we ons daarover misschien geen zorgen meer te maken!’

Brents blikken dwaalden weer af naar de haven en de zee, waar de vistrawler nog steeds aan de steiger lag en de bemanning druk doende was met het oprollen van de visnetten. Hij kon zich de twijfel van Lieuwe wel voorstellen, maar toch bleef het allemaal heel onwerkelijk.

Jouke Sipkes had op hem de indruk gemaakt open te staan voor veranderingen. Hij had tijdens de verschillende gesprekken die ze samen hadden gehad, laten doorschemeren nieuwe investeringen in zijn praktijk te willen doen zodra Brent eenmaal in De Haeven zijn draai had gevonden.

Sipkes had hem inderdaad verteld dat er Haevenaren waren die het niet eens waren met de aanstelling van Brent als huisarts. Dit waren hoofdzakelijk oudere inwoners. Zij meenden dat een jonge arts van buitenaf niet goed kon zijn. Hij was immers niet bekend met hun gebruiken en gewoonten. De jongere bewoners van het badplaatsje daarentegen hadden er gelukkig minder moeite mee en waren bereid Brent het voordeel van de twijfel te geven.

Sipkes had Brent gevraagd geduld te hebben. Volgens hem zou het slechts een kwestie van tijd zijn voordat ook de oudere garde hem als arts accepteerde. Maar tot het zover was, zou alles bij het oude blijven, vermoedde Brent.

Lieuwe keek hem met een schuine blik aan. ‘Zou jij ons willen helpen bij de bevalling, Brent?’

Brent keek hem geamuseerd aan. ‘Krijg je dan geen problemen met Jouke Sipkes?’

‘Niet als jij ons in je bestand opneemt,’ antwoordde de man achter de bar sluw. ‘En ik ken iemand die dat kan regelen.’

‘Lycke,’ begreep Brent. ‘Goed, regel het maar. Ik word jullie nieuwe huisarts.’

Lieuwe glunderde van oor tot oor. ‘Mooi zo, dan is dat geregeld.’ Hij sloeg met zijn hand op de bar. ‘Ik schenk je nog een koffie in en dan maak ik je uitsmijter met rosbief en kaas voor je klaar. Op kosten van het eetcafé!’

Gedreven

MATTIE SCHERSTRA-
LINDEBOOM

Wanneer Brent Jager huisarts wordt in het Friese stadje De Haeven, brengt dat grofweg twee reacties teweeg: de jongere bevolking is blij met nieuw bloed in de praktijk, de oude garde heeft meer vertrouwen in huisarts sinds jaar en dag Jouke Sipkes. Maar wat doet een kundige jonge arts als Brent eigenlijk in een kleine praktijk in het Friese land?

Mattie Scherstra-Lindeboom is een pseudoniem van schrijver Martin Scherstra. Hij komt zelf uit Friesland en vindt daar inspiratie voor zijn streekgebonden familieromans die vol zitten met sfeer, humor en romantiek.

Westfriesland

ISBN 978 90 205 3336 1 / NUR 344

9 789020 53336 1

www.uitgeverijwestfriesland.nl